

Hasič Michal Sváček ví, co je respekt

„Hasičství mě nikdy neomrzí, za žádný obor bych ho nevyměnil,“ zdůrazňuje hned v úvodu našeho setkání Michal Sváček, profesionální i dobrovolný hasič.

Domluvili jsme se, že se potkáme na jeho pracovišti ve společnosti Deza Valašské Meziříčí, kde čtyřicetiletý energický muž pracuje jako profesionální hasič. Nepředstavujte si ovšem, že si tady „odkrouťtí“ směnu a jde se domů věnovat odpočinku na gauči. Michal Sváček má totiž energie na rozdávání. V Deze je duší několika aktivit. Organizuje a „průvodčuje“ mimo jiné zájezdy do zahraničí. Ten poslední v květnu do Rakouska a Německa měl takový úspěch, že se jede ještě jednou v září. Pravidelně také moderuje oblíbené plesy společnosti Deza nebo dny otevřených dveří.

Roubenka se hasí jinak než moderní dům

Do valašskomeziříčské chemičky nastoupil v roce 1998 po vojně. Původně vystudoval dřevařskou průmyslovku. „Poslechl jsem otce, který trval na tom, abych uměl nějaké řemeslo,“ říká Michal Sváček a pokračuje: „To se mně ovšem velmi hodí i při mé dnešní práci. Vím například kam říznout, aby nespadla střecha. Vůbec – u hasičů je vítaná řada profesí.“ Na téma profesionální hasiči ještě dodává, že hasiči z Dezy se pravidelně školí v zařízení Ministerstva vnitra ČR, takže se učí stále něco nového. „Je to nutné, některé obory se velmi rychle vyvíjí. Musíme s nimi držet krok. Velký rozdíl také představují různé stavby, jinak než současná moderní stavba se hasí původní roubenka. V naší profesi ale stále hraje velkou roli kolegiálnita, jeden na druhém jsme hodně závislí, navíc jde často doslova o život. A stejně tak důležitý je trvalý respekt, ten si nemůžeme dovolit ztratit.“

S hasičstvím v krvi

Hasičem je Michal Sváček od šesti let. Začínal jako žák a přes instruktora a vedoucího mládeže a velitele jednotky požární ochrany obce Kladeruby

to dotáhl až na starostu Sboru dobrovolných hasičů v Kladerubech. Před třemi lety povýšil na starostu okrsku Kečl a postupuje i na žebříčku požárního sportu. Dnes už je rozhodčím instruktorem požárního sportu. Fakt, že v Kladerubech je každý pátý obyvatel dobrovolným hasičem, potvrzuje i Michal Sváček, když říká: „Dobrovolnými hasiči byli už moji pradědečkové Josef Sváček a František Janásek. Druhý z nich býval sedlákem a při výjezdech zapřahal své koně za stříkačku. To byla velká čest i odpovědnost. Hasiči si toho byli vědomi a pro případ požáru koně

pojistili na dvanáct set korun, což byla na tehdejší dobu spousta peněz. U hasičů je téměř celá naše rodina – bratranec je velitelem sboru, ve sboru je i můj mladší bratr, a než se odstěhovala, byla hasičkou i sestra. Hasiči v Kladerubech ale nezasahují jen u požárů (mimochodem – naposledy to bylo letos na svátek svatého Valentýna, bylo minus jedenáct, takže zamrzaly hadice...) a povodní. Jezdíme také na soutěže a doma pořádáme větší kulturní akce – od masopustního průvodu s pochováváním basy, přes stavění a kácení máje a hodovou zábavu,

po mikulášskou nadílku.“ Se skromností sobě vlastní už Michal Sváček nedodává, že to byl právě on, kdo se nejvíce zasloužil o znovuoživení původních tradic. Na kontě má navíc i jednu hodně neobyklou zajímavost. „Před osmi lety jsme se v Horním Rakousku zúčastnili poutě k sedmnáctému výročí umučení svatého Floriána. Celebující biskup měl na sobě ornát symbolizující svatcův život a mučednickou smrt, tak nás při loňské oslavě sto deseti let trvání hasičského sboru v Kladerubech napadlo nechat si se souhlasem olomouckého arcibiskupství ušít nový

ornát s portrétem svätce. Ušili ho mistři z Usti nad Orlicí a náš farar Jan Bleša se s nami domluvil, že je škoda, aby tak nádherný ornát měl na sobě při mši jen jednou za rok v našem kostele. Proto je dnes vidět i na jiných hasičských mších v celé farnosti a okolí.“ Michal Sváček má pochopitelně spoustu dalších plánů, klid je pro něj neznámé slovo. I při dovolené dává přednost aktivitě a výjimečným lokalitám. Letos se chystá do Litvy a Lotyšska. Je originální i v tomto směru.

